

Peter Meerse

Peter, 65 jaar oud, verzamelt penduleklokken. “Thuis heb ik er een stuk of tien. Het is vooral het herstellen van die klokken dat me interesseert, het bezig zijn ermee. Mijn oom deed dat ook, misschien heb ik dat van hem meegekregen?”

Maar bovenal spaart Peter zijn hart, dat naar eigen zeggen zeer sterk is. “‘Had ik jouw hart maar’, zei een specialist me ooit, waarop ik antwoordde: ‘Had ik jouw geld maar’. *(lacht)*” Zodra Peter zijn verhaal begint, is hij amper nog bij te houden. “Dokters zeiden me dat ik diabetes had. Tussen 1980 en 1994 heb ik mezelf dagelijks insuline ingespoten. Tegen mijn voetbalkameraden zweeg ik er echter over. Ik wilde niet dat ze me zouden uitjouwen: ‘Hé, invalide, ga weg van het veld.’ Ik liep en voetbalde dus mee met de jongens. Ik loop nu nog altijd makkelijk 10 kilometer per dag. Specialisten hebben nooit begrepen hoe dat kon of beter gezegd, ze willen gewoon niet toegeven dat hun diagnose fout was. Ik heb die specialisten eigenlijk bewezen dat ik geen suikerziekte had.”

Zijn moeder daarentegen was wel suikerziek: “Ik herinner me dat nog goed. Telkens haar suiker te hoog stond begon ze erg luid dat liedje van de Duitsers te zingen: ‘Wir fahren nach England’. Het grappige is trouwens dat die Duitsers nooit in Engeland zijn geraakt *(lacht)*. De burens moeten wellicht vaak gedacht hebben dat mijn moeder een alcoholverslaafde was toen ze voor de zoveelste keer luidkeels dat lied zong. Maar ik wist op den duur goed wat me te doen stond. Als ik haar hoorde zingen, liep ik met een kopje thee met suiker naar haar slaapkamer. Soms was ze zo hevig dat ze het kopje uit mijn handen sloeg. Ze zweette heel fel, maar nadat ze die thee gedronken had, kreeg ze het koud en raakte ze gekalmeerd.”

Maar dé anekdote van Peters leven is ongetwijfeld deze: “Toen ik bijna één jaar oud was hield een Amerikaan me buiten het raam. Ik was blond als baby en hij dacht dat ik een Duitser was. Had hij me toen laten vallen, zat ik hier gewoonweg niet. Leven en dood liggen zo dicht bij elkaar, zie je. Sindsdien moet ik van Amerikanen niks meer hebben.”

Ook de Duitse mentaliteit laat hem niet onberoerd. “Ik heb lang in Duitsland gewerkt. Het kwam erop neer dat wanneer je als Nederlander een hogere functie had dan een Duitser, hij gegarandeerd vriendelijk voor je was. Waren de rollen omgekeerd, dan behandelde hij je bits, als een stuk vuil.”

En geld sparen? Dat deed hij ook, maar niet zozeer enkel voor zichzelf. “Ik herinner me nog dat ik eens massa’s veel Duitse merken bijeen had gespaard. Ik kwam thuis bij mijn ouders en zei dat we die avond eens goed gingen uiteten en drinken. ‘Heb je dan geld?’, vroeg mijn vader verbaasd, waarop ik al die geldbiljetten in het rond strooide.”

Peter is nooit getrouwd en heeft geen kinderen. Hij trok definitief bij zijn moeder in, nadat ze in 1980 weduwe was geworden. Zelf overleed ze in 1998. “Al 26 jaar lang woon ik nu in die flat en er is in al die tijd nog niets veranderd. Alles ligt er nog bij zoals voor de dood van mijn ouders.”

Ook zijn zus is intussen overleden. “Ze heeft lange tijd voor haar dood aan dementie geleden, maar haar hart was zo sterk, hé, ze bleef doorgaan.”